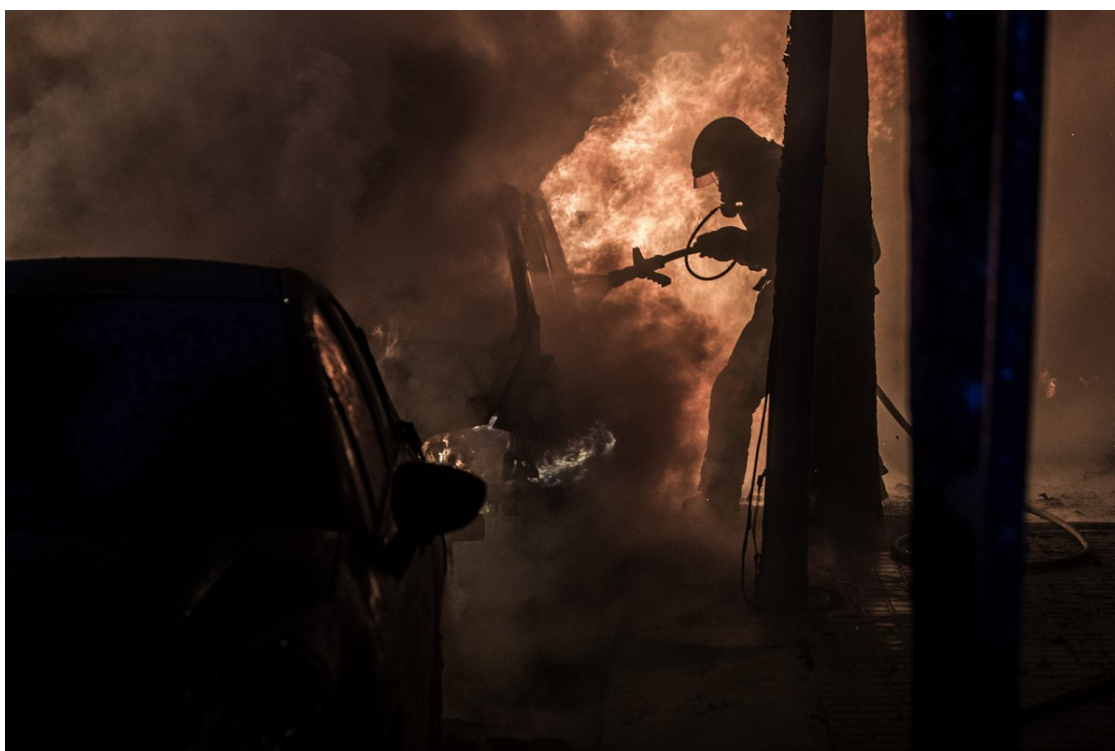

Condemnem totes les violències, incloses les vostres!

Jordi Martí Font fa en aquest article una exhaustiva relació de les violències de l'Estat, dels governs i les policies contra la ciutadania i crida a condemnar-les tant com a les que algú hagi pogut percebre en les últimes nits de protesta per la sentència de l'1-0

Un bomber apaga un dels focs originats durant les protestes d'aquesta setmana a Barcelona | Victor Serri

Ni CUP, ni CDR ni Tsunami Democràtic. Tampoc són els 300 anarquistes italians que *La Vanguardia* fa 30 anys que diu que sembren el terror a Catalunya, perquè ara tindrien 60 d'anys i ja no podrien córrer tal com ho fan. Cap d'aquests hi ha darrere dels aldarulls viscuts aquests darrers dies a Catalunya a les quatre capitals provincials i algun altre punt i que, misteriosament, comencen gairebé alhora i en algun lloc després d'intervencions policials poc mesurades. Les persones que s'enfronten amb els policies als carrers no són cridats per cap organització a fer-ho, no tenen qui els mani ni qui els coordini. Són molt joves i no comparteixen les formes que fins ara ha tingut el moviment sobiranista, tot i que tampoc les neguen. Es tapen, tallen carrers i s'enfronten a la policia.

Ens diuen, ens demanen i ens obliguen (si volem ser bona gent) a condemnar-los i que condemnem així «la violència», «les violències», alhora que donem suport a la policia que aquests dies se sent molt sola. I jo em pregunto, vist el que ha passat fins ara, si aquesta demanda és justa i si té res a veure amb el rebuig a les violències que jo com a persona sento i expresso sempre que puc.

Tenim milers de persones a qui han pegat amb porres legals i il·legals aquests dies, tenim joves que han perdut ulls i testicles, a qui han disparat projectils de foam i boles de goma de forma legal i il·legal, des de lluny i des de molt a prop, tenim gent amb el cap obert, gent a qui la mateixa policia ha atropellat intencionadament (fins i tot això és una tàctica policial i té un nom tècnic)...

Tenim més de 1.200 agressions per part de la policia d'ocupació contra persones fetes l'1 d'octubre de 2017 mai condemnades per molts dels partits que ara demanen condemnes públiques de l'actual violència. De fet, alguns d'aquests partits les van aplaudir i homenatjar qui les va fer un cop i un altre cop, públicament i sense vergonya.

Tenim 9 persones incomunicades a les presons espanyoles, segrestades de casa seva a punta de pistola acusades de ser terroristes sense haver fet mai cap atemptat ni ser membres de cap organització que es dediqui a estendre el terror. I dues més acusades de terrorisme que mai no han fet a casa seva esperant què decideixen els jutges sobre les seves vides.

Tenim líders socials i polítics esdevinguts presos polítics com a conseqüència d'intentar deixar-nos votar en un referèndum d'autodeterminació, empresonats preventivament des de fa dos anys perquè diuen que hi havia risc de fuga, tot i que van ser ells qui es van lliurar a la policia.

Tenim persones exiliades per cantar cançons, per fer política, per fer activisme social, que prefereixen viure lluny de casa a fer cap a la presó.

Tenim milers de persones encausades -i algunes desencausades- en causes que només buscaven estendre la por i aturar la mobilització social davant l'autoritarisme de l'Estat.

Tenim professores i professors que tenen por de fer classes perquè saben com ha actuat la Guardia Civil en llocs com l'Institut de Sant Andreu de la Barca.

Tenim paraules prohibides als mitjans de comunicació («presos polítics» o «exili»), paraules obligades («autoanomenat» o «autoproclamat» quan es parla «Consell de la República» o «Assemblea de Càrrecs Electes») i partits que pretenien prohibir-ne altres com «repressió policial» i «referèndum de l'1 d'octubre».

Tenim desenes de comandos arrancallaços formats per gent diversa, des de membres dels autoanomenats cossos i forces de seguretat de l'Estat fins a grups feixistes de diversa tipologia. I tenim gent, majoritàriament gran, a qui han pegat, insultat, vexat o escarnit per portar un llaç groc o tenir-ne a casa un de visible.

Tenim una Constitució que només pot ser canviada pels poders econòmics del capitalisme global i que en el seu articulat blinda la possibilitat de cap canvi amb exigències per fer-los impossibles.

Tenim un estatut d'autonomia aprovat per la majoria de votants en referèndum que va ser canviat per una alta instància judicial prèviament retocada per interessos partidistes.

Tenim milers de persones mal ateses pels serveis sanitaris catalans, en llistes llarguíssimes esperant operacions o visites, perquè els mateixos polítics que demanen prou violència, sense cap mena d'escrúpols, fa anys que els estan privatitzant i en fan el seu negoci.

Tenim unes lleis (legals) que precaritzen l'absoluta majoria dels nostres joves per anys i panys i generen una frustració absoluta, que els impossibiliten per a una vida autònoma fora de casa dels seus pares o els expulsen a l'estranger si són brillants investigadors.

Tenim milers de dones assassinades pel sol fet de ser dones i aquest no és un problema nacional de primer ordre perquè mai ho ha estat per a un Estat i una societat que és bàsicament masculista; i sabem que de cara als assassins la majoria de jutges intenten aplicar exculpacions,

reduccions de condemnes o «comprensió».

Tenim un habitatge impossible per a bona part de la població. I tenim una policia que descarrega tota la seva violència (legal) contra qui no pot continuar pagant el seu lloguer o la seva hipoteca.

Tenim agressions continuades contra persones LGTBI que en la majoria dels casos queden impunes.

Tenim centenars de milers de persones enterrades en cunetes, amb famílies que no oblidem i tenim clar qui va guanyar la guerra del 36-39 i qui va fundar el règim del 78 que avui patim: els mateixos.

Tenim centenars de persones agredides de forma absolutament salvatge per policies de tots els cossos amb total impunitat, amb la impunitat que dona portar un uniforme i saber que ets una figura d'autoritat pel sol fet de portar-lo.

Tenim una cultura patriarcal construïda damunt la violència contra les dones que continua posant en dubte les víctimes i exculpant o emparant els agressors.

Tenim memòria i tenim clar qui exerceix la violència, les violències, 365 dies a l'any. Per això ens sobta que ara els líders polítics de l'Estat i els opinadors professionals ens demanin que condemnem la violència. Però ho fem perquè ho fem sempre, sense cansar-nos del silenci que sempre hi ha a l'altre costat, al costat responsable de la majoria de les violències contra les persones que patim.

És per això que emplaço Pedro Sánchez, Casado, Rivera, Iglesias i tots els partits de l'arc parlamentari catalunyès i espanyol; tots els tertulians i tertulianes, les creadores d'opinió.... a condemnar totes les violències, totes, començant per les violències contra les persones i, evidentment, si teniu algun tipus de complicitat o responsabilitat sobre aquestes violències, condemneu-vos a vosaltres mateixos, o millor encara, deixeu-les d'exercir. A continuació, condemnem totes les altres violències... i ja ho tindríem.

Si, ben al contrari, el que demaneu és que callem, assumim, ens agenollem i esperem que ens pegueu sense contemplacions, ens empresoneu o ens envieu a l'exili, tingueu clar que no ho farem, ningú. Decididament alçats, des de la noviolència que hem practicat sempre, des de la noviolència amb què vam derrotar l'exèrcit en el moment de la insubmissió a la mili i la PSS, us plantarem cara i no acceptarem mai la condemna, perquè és injusta i part de les violències que condemnem.

Per tant, condemneu totes les violències incloses les vostres, tal com fem nosaltres, i deixeu de fer mal.